

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera, a soudkyní JUDr. Martiny Vernerové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobkyně: **T. H. Y. H.**, narozena X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem náměstí Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. OAM-2826-29/PP-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. OAM-2826-29/PP-2022, kterým byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky (dále jen „ČR“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a výrokem II. byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území ČR 35 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobkyně se žalobou současně domáhala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácena na svých právech. Dle názoru žalobkyně žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti správního orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „s. ř.“) a je v rozporu i s § 89 odst. 2 s. ř. Žalovaný také dle žalobkyně opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 s. ř., resp. vydal rozhodnutí bez opory ve zjištěném skutkovém stavu, navíc na základě hodnocení důkazů v neprospěch žalobkyně. Vydáním napadeného rozhodnutí tak žalovaný dle žalobkyně zásadním způsobem porušil ustanovení definující podmínky pro výkon jeho činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 s. ř., neboť jeho rozhodnutí je v rozporu s principem materiální pravdy, nepřezkoumatelné a nepřiměřené.
4. Žalobkyně měla za to, že aktuálně již nehrozí důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ačkoli z její trestní minulosti vyplývá, že se na území ČR dopustila trestné činnosti, je dle jejího názoru třeba posoudit rovněž charakter páchané trestné činnosti a její aktuálnost, resp. nebezpečí, že se bude nadále dopouštět takového jednání i do budoucna. Žalobkyně poukázala na to, že od doby spáchání její trestné činnosti již uběhlo více jak 6 let. Od této doby se nedopustila žádného trestného činu, a to ani po svém propuštění z výkonu trestu v roce 2019. Žalobkyně tak již 4 roky dle svého názoru prokazuje, že se ze svého jednání poučila a dalšího protiprávního jednání se již do budoucna vyvaruje. V tomto směru žalobkyně poukázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 3 As 4/2010, vycházející také z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva. Tato judikatura klade dle žalobkyně důraz na aktuálnost a skutečnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince. Z hlediska aktuálnosti a skutečnosti nebezpečí bylo tedy třeba zohlednit zejména dobu uplynulou od protiprávního jednání, jakož i chování žalobkyně v tomto období a na základě toho učinit závěr, zda existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Lze se přitom dle žalobkyně nadále domnívat, že i když se v minulosti dopustila závažné trestné činnosti, která představovala narušení veřejného pořádku, tak v současnosti již nepředstavuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek, a tedy by neměla být v jejím případě dávana přednost ochraně veřejného pořádku před zájmem na ochraně jejího rodinného a soukromého života, ve kterém jí hrozí zjevná destrukce jejího manželského vztahu. Napadené rozhodnutí přitom nezasahuje pouze do soukromého života žalobkyně, ale také do soukromého života jejího manžela, který žalobkyni miluje a hrozí mu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dlohodobé či dokonce trvalé odloučení. Takový zásah je přitom za dané situace dle žalobkyně nejen nepřiměřeným, ale rovněž zasahuje do práv a svobod vyplývajících z jeho statutu občana EU. Manželství a rodina je přitom esenciálním institutem každé společnosti a jako takové je pod ústavní ochranou. Neumožnění pobytu manžela občana EU tak lze akceptovat toliko ve výjimečných případech, kdy je napevno dáno, že další pobyt takového cizince je skutečnou a bezprostřední hrozbou veřejnému pořádku. V případě žalobkyně však toto nebylo prokázáno, přičemž žalovaný navíc zcela pominul dopady rozhodnutí do osobního života manžela žalobkyně, a to ačkoli mu muselo být zjevné, že tyto jsou reálné a velmi citelné. Rozhodnutí je tak zjevně nepřezkoumatelné a nepřiměřené, a porušuje také čl. 8 Evropské úmluvy. Z judikatury dále dle žalobkyně vyplývá, že i samotné nepovolení pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu zákona o pobytu cizinců vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Zejména za situace, kdy s ohledem na okolnosti případu je zřejmé, že dotčený cizinec nemá reálnou možnost žádat o jakékoli jiné pobytové oprávnění a nevyhověním jeho žádosti tak dojde reálně a absolutně k ukončení jeho pobytu na území na dlouhou dobu, bez možnosti udržovat osobní kontakt se svou rodinou.

5. Žalobkyně ve své žalobě následně zrekapitulovala, že jako manželka občana ČR, se kterým žije ve společné domácnosti, je nepochybně rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Jako taková má právo pobývat na území ČR, resp. v případě, kdy ji pobyt na území ČR ve společnosti jejího manžela nebude umožněn, existuje zde předpoklad velmi vážného a nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny. V tomto směru žalobkyně odkázala na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08, ve věci Metock a ostatní.
6. Žalobkyně v podané žalobě dále uvedla, že má „na území 3 děti, z toho dvě nezletilé, které chodí na základní školu. Dále žije na území také družka žalobce a matka jejich dětí, která v České republice podniká, když zde provozuje obchod. Děti i jejich matka přitom žalobce jako otce logicky potřebují, přičemž sám žalobce o to více, vzhledem k jeho zdravotnímu stavu.“
7. Žalobkyně závěrem žaloby namítla, že správní orgány její situaci, zejména otázku přiměřenosti a souladu s mezinárodními dokumenty, dostatečně nezkontrolovaly.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný soudu předložil správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobkyně byla shledána vinnou, že se jako členka organizované skupiny osob úmyslně podílela na organizování a realizaci obchodu s psychotropní látkou metamfetaminem s cílem získat majetkový prospěch, čímž spáchala zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za což jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř let a trest propadnutí věci. Z výkonu trestu odnětí svobody byla žalobkyně podmíněně propuštěna 25. 10. 2018, přičemž jí byla stanovena zkušební doba 60 měsíců, tedy do dne 25. 10. 2023. Žalovaný zároveň připomněl, že za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy byla žalobkyně stíhána již dříve, v roce 2014, avšak trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno. Dle názoru žalovaného může páčání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úmyslného trestného činu nepochybně naplnit důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že nedošlo a ani nemohlo ještě dojít k zahlázení odsouzení žalobkyně, tento důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně dle žalovaného stále trvá. Na žalobkyni je proto dle názoru žalovaného třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá, tedy jako na osobu, která byla odsouzena pro spáchání trestného činu, neboť její odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí ani v době podání vyjádření k žalobě zahlázeno. Žalovaný připomněl, že k naplnění tohoto důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců dojde tehdy, pokud je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

9. K otázce uplynulé doby od spáchání trestného činu žalovaný připustil, že od jeho spáchání již uplynulo sedm let, ale zároveň zdůraznil, že uložený trest zatím nebyl žalobkyní vykonán, resp. stále běží stanovená zkušební doba, ve které má žalobkyně prokázat své bezvadné chování. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný trval na tom, že s ohledem na trestní minulost žalobkyně je třeba ji považovat za hrozbu pro veřejný pořádek až do té doby, než se žalobkyně osvědčí, neboť za stejnou trestnou činnost byla již dříve stíhána, avšak nepoučila se a v trestné činnosti nadále pokračovala. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26, a ze dne 22.12.2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31.
10. V reakci na nutnost posouzení charakteru trestné činnosti pak žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobkyně se dopustila zvláště závažného zločinu, přičemž veškerá drogová trestná činnost má velmi negativní vliv na společnost. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 07. 12. 2022, č. j. 108 A 6/2022-53.
11. K otázce namítané nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný uvedl, že se jí v rozhodnutí dostatečně zabýval a při posuzování žádosti žalobkyně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně náležitě zohlednil. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně se v samotném řízení žádným způsobem nevyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí a zejména nenamítala, že by zamítavé rozhodnutí mohlo mít nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. Tyto námítky byly uplatněny až v žalobě. Žalovaný tak vycházel ze skutečností, které mu byly známy z jeho úřední činnosti. K osobním a rodinným poměrům žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně na území ČR pobývá se svým manželem J. F., státním občanem ČR. Její matka a děti pobývají ve Vietnamu. Případné vycestování žalobkyně z území ČR by tedy dle žalovaného znamenalo dopad do jejího rodinného života, nikoliv však nepřiměřený důvodům zamítnutí žádosti. Nutnost odcestovat do země původu žalobkyně totiž dle názoru žalovaného nezbavuje manžele možnosti nadále vést společný rodinný život, a to buď ve Vietnamu nebo v rámci vzájemných krátkodobých návštěv. Žalobkyně se navíc nyní dle žalovaného odvolává na zásah do rodinného života, nicméně s ohledem na svou pobytovou situaci mohla a měla počítat již v době uzavření manželství s tím, že se jí nepodaří zlegalizovat její pobyt na území a bude nucena se vrátit do země původu. Žalobkyni bylo z důvodu páchání trestné činnosti zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu. Po propuštění z vězení se opakovaně a neúspěšně snažila svůj pobyt na území ČR zlegalizovat, včetně žádosti o přechodný pobyt ve vztahu k jinému občanovi ČR, kterého téměř neznala, nebo prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobkyně tedy dle žalovaného vztah s panem Fišerem navázala a následně manželství uzavřela i v situaci, kdy nevěděla, zda na území bude či nebude moci legálně pobývat. Ona sama tedy na svého manžela ohledy nebrala, navíc mu, jak vyplynulo z provedených výsledků, zatajila podstatné věci ze své minulosti, jako byl její pobyt ve vězení nebo dluh vůči ČR. Rovněž o její integraci do české společnosti vznikají dle žalovaného značné pochybnosti, když v minulosti jednala v rozporu se zákony ČR, nenaučila se českému jazyku, nemá žádné stálé zaměstnání a případné brigády vykonává v rámci vietnamské komunity.

12. Žalovaný v závěru vyjádření uvedl, že v případech, kdy pobyt cizince na území představuje závažné narušení veřejného pořádku, je možné připustit zásah do rodinného života a žádosti o pobytové oprávnění na území nevyhovět. Žalovaný tedy trval na svém názoru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně není nepřiměřený důvodům vydání rozhodnutí a navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Soud vyšel z tvrzení a námitek obsažených v žalobě a po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla žalobkyni jako cizince se státní příslušností k Vietnamské socialistické republice zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a kterým byl žalobkyni současně udělen výjezdní příkaz. Popsané rozhodnutí, doručené žalobkyni dne 13. 1. 2023, bylo výsledkem správního řízení zahájeného na žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 87b zákona o pobytu cizinců. Žádost byla podána žalovanému dne 22. 2. 2022.
17. Soud se předně zabýval žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně shledávala konkrétně v tom, že žalovaný vůbec nezkoumal otázku případného porušení základních práv a svobod manžela Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně. Dále byla tato námitka vznesena obecně k celému napadenému rozhodnutí. Bylo tedy na soudu, aby se v prvé řadě zabýval jak konkrétní námitkou nepřezkoumatelnosti, tak obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být způsobilým následného soudního přezkumu. Soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti netrpí.

18. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutné považovat takové rozhodnutí, které nemá žádné odůvodnění nebo z něhož nevyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29. Soud v této souvislosti poukázal též na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
19. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný nejprve shrnul pobytovou historii žalobkyně, následně formuloval právní rámec, ze kterého v daném případě vycházel, včetně výkladu vybraných ustanovení relevantních právních předpisů a odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále shrnul skutečnosti zjištěné při správním pobytovém šetření, provedl jejich vyhodnocení a zasadil je do právního rámce. Výsledkem popsaného postupu žalovaného pak bylo vyhodnocení žádosti žalobkyně, včetně její trestní minulosti, rodinného života a dalších zohledňovaných skutečností, na základě kterého přijal žalovaný napadené rozhodnutí.
20. Součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného bylo pak též shrnutí skutečností týkajících se manželství a manžela žalobkyně (viz hlavně str. 10 napadeného rozhodnutí), zejména též předestření možností pro zachování rodinného života při zamítnutí žádosti žalobkyně, tedy buď možnost manžela se přestěhovat s žalobkyní do země jejího původu, nebo řešení rodinného vtahu cestou návštěv žalobkyně ze strany manžela v zemi původu žalobkyně. Napadené rozhodnutí dále obsahovalo hodnocení dopadů zamítnutí žádosti žalobkyně do života manžela a odůvodnění, proč převážil dle žalovaného zájem na zamítnutí žádosti žalobkyně.
21. Vzhledem ke shora uvedenému soud zhodnotil napadené rozhodnutí jako zcela přezkoumatelné, neboť je z něj seznatelné, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností.
22. Žalobkyně dále vznesla obecně formulované námitky odkazující na s. ř., které podle ní vedly k nezákonnosti napadeného rozhodnutí či vadám řízení, které mu předcházely. Dále podle ní žalovaný nedostatečně zjistil a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, a tyto s

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přihlédnutím ke všem okolnostem případu nesprávně vyhodnotil jako hrozbu narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně v souvislosti s trestnou činností, které se v minulosti žalobkyně opakovaně dopustila. Dále dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně a nesprávně posoudil ohrožení soukromého a rodinného života žalobkyně.

23. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaný před přijetím napadeného rozhodnutí šetřil pobytovou historii žalobkyně na území ČR, její rodinný status a osobní a rodinné poměry. Žalovaný při tom vycházel především ze svých interních databází, a dále z provedeného výslechu žalobkyně a jejího manžela, J. F., když dožádané šetření v místě bydliště manželů nepřineslo významnější poznatky, neboť v době šetření nebyl v místě bydliště žádný z manželů zastižen. Z interních záznamů žalovaného, viz zejm. výpisy z evidence cizinců a předchozí rozhodovací činnost žalovaného, bylo zjištěno, že žalobkyně na území ČR pobývala nejprve na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem „soužití rodiny“ (ve vztahu k předchozímu manželovi), který jí byl pravomocně zrušen dne 28. 12. 2018 pro spáchanou trestnou činnost. Žalobkyni byla zároveň určena lhůta k vycestování od nabytí právní moci rozhodnutí, respektive ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně si dne 19. 11. 2018 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR, za účelem „rodinný - žadatelka je ostatní rodinný příslušník“, v rámci které žádala o povolení k přechodnému pobytu ve vazbě na pana F. T. Řízení o žádosti bylo zastaveno, neboť se žalobkyně nedostavila k výslechu. Následně si žalobkyně dne 23. 4. 2019 podala žádost o mezinárodní ochranu, která ji nebyla udělena. Dne 16. 9. 2021 si žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, v rámci které žádala o povolení ve vztahu k panu J. F., nar. X. Tato žádost byla následně zamítnuta jako neoprávněně podaná. Dne 22. 2. 2022 žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, kterou žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. Šetřením žalovaného bylo zjištěno, že žalobkyně nemá s výjimkou svého současného manžela žádné jiné rodinné příslušníky na území ČR. Tuto skutečnost sama též potvrdila při svém výslechu. Tvzení žalobkyně v žalobě o její družce, matce jejich dětí, a třech dětech pobývajících na území ČR se tak nezakládalo na pravdě, jak plyne též z evidence žalovaného, a argumentace žalobkyně v této části žaloby je tak zjevně nepřiléhavá a evidentně se s ohledem na skutkový stav netýká žalobkyně. Naopak bylo výsledkem žalobkyně ve správním řízení zjištěno, že žalobkyně má v zemi původu, ve Vietnamu, matku a také dvě děti, se kterými si občas volá. Fakticita manželství žalobkyně uzavřeného dne 28. 1. 2022 v ČR s manželem J. F., byla dále rovněž ověřována výsledkem žalobkyně a jejího manžela (viz protokoly o výslechu). Z provedených výslechů vyplynuly rozpory ve výpovědích mezi žadatelkou a jejím manželem, avšak nepochybnily, že by žalobkyni nebylo možné považovat za manželku pana J. F., občana ČR. Manžel žalobkyně pak při svém výslechu též uvedl, že mu žalobkyně nesdělila, že byla ve výkonu trestu, a dále, že nezná překážky jejího vycestování do Vietnamu, kam by jí byl ochoten následovat. Žalobkyně pak při výslechu mimo jiné uvedla, že má ve Vietnamu maminku, u které by mohla bydlet, a příbuzné. Nevěděla, jestli by si ve Vietnamu mohla najít práci, protože tam dlouho nebyla. Ve Vietnamu žalobkyně žádný majetek nevlastní, ale v ČR také ne. Ze správního řízení nevyplynulo, že by žalobkyně trpěla zdravotními obtížemi, které by jí bránily ve vycestování z území ČR, jak tvrdila ve své žalobě, když ničeho takového neuvedla ani při svém výslechu ve správním řízení.

24. Převážná část úvah žalovaného se zabývala trestnou činností žalobkyně na území ČR, resp. jejím rozbořem a zhodnocením. Žalovaný shromáždil vedle výpisu a opisu Rejstříku žalobkyně též rozhodnutí orgánů činných v trestních řízeních žalobkyně. Z rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, sp. zn.: 51 T 10/2016, a dále rozsudku odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 11 To 97/2017, vyplynulo, že žalobkyně byla odsouzena nejprve k trestu odnětí svobody ve výměře 10 let, který jí byl následně snížen na čtyři roky, a dále k trestu propadnutí věci. Dle popsanych rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinou, že se jako členka organizované skupiny, ve vzájemné součinnosti a dělbě úkolů, úmyslně podílela na organizování a realizaci obchodu s psychotropní látkou metanfetamin s cílem získat majetkový prospěch. Organizovaná skupina nefungovala pouze na území ČR, ale měla přesah i do zahraničí. Žalobkyně se podílela na realizaci obchodu tím, že společně se svým bývalým manželem panem T. T. D. doprovázela kurýra. Žalobkyně se tohoto protiprávního jednání dopustila i přesto, že usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. 2 T 98/2014, bylo podle § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastaveno její trestní stíhání rovněž pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami a s jedy dle § 283 trestního zákoníku, přičemž jí byla stanovena zkušební doba v trvání dvou let, tj. do 25. 11. 2016. Žalobkyně tedy ve smyslu § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku jako členka organizované skupiny, neoprávněně jinému zprostředkovala psychotropní látku, ač byla za takový čin v posledních třech letech odsouzena, resp. její trestní stíhání bylo v této době podmíněně zastaveno. Ve věci Okresního soudu v Karlových Varech řešené původně podmíněným zastavením trestního stíhání byla žalobkyně posléze dne 21. 2. 2018 shledána vinnou, že spolu s N. N. T., minimálně od března 2013 do ledna 2014, v herně označením „Dallas“ v Karlových Varech, s úmyslem získat finanční prostředky, neoprávněně distribuovaly drogu pervitin. Žalobkyně v popsané věci minimálně ve 173 případech prodala desítky gramů pervitinu, za který získala obnos v celkové výši 89 000 Kč. Dále také bylo zjištěno, že žalobkyně přechovávala za účelem další distribuce další igelitové sáčky, které obsahovaly metamfetamin. V tomto popsaném případě pak bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 51 T 10/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 11 To 97/2017. Dle usnesení Okresního soudu v Havlíčkově Brodě, ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 14 PP 158/2018, byla žalobkyně podmíněně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody dne 25. 10. 2018 a byla jí stanovena zkušební doba podmíněného propuštění o délce 5 let, tj. do 25. 10. 2023.

25. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*
26. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
27. Citované ustanovení do českého právního řádu přímo transponuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „pobytová směrnice“), podle něhož platí, že *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

28. Pro rozhodnutí správního orgánu byl rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Žalovaný v daném případě dle názoru soudu zcela správně zjistil skutkový stav především z výsledku žalobkyně, jejího manžela a z listin shromážděných ve správním spise, jak byly soudem shrnuty shora, a měl dostatečné podklady pro právní posouzení všech rozhodných skutečností a pro závěr o důvodnosti (resp. nedůvodnosti) žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Také soud v řízení o žalobě vyšel z tohoto skutkového stavu. Podstatným soud shledal, že žalobkyně podala dne 22. 2. 2022 žalovanému řádnou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. V řízení o této žádosti bylo zejména zjištěno, že žalobkyně byla v ČR opakovaně trestně stíhána a odsouzena, a to za zvlášť závažný zločin a přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami a s jedy, přičemž bylo nutné ve shodě s žalovaným přihlídnout k tomu, že žalobkyně páchala popsanou trestnou činnost i v době, kdy bylo podmíněně zastaveno její trestní stíhání pro obdobnou trestnou činnost. Z uvedeného lze pak dle názoru soudu dovodit, že u žalobkyně lze důvodně předpokládat její recidivu, jak učinil svou úvahu též žalovaný v napadeném rozhodnutí, a to i s přihlédnutím k jejímu aktuálnímu podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Za této situace žalovaný správně posuzoval míru nebezpečí, jakou by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň míru ohrožení soukromého a rodinného života žalobkyně, a to s přihlédnutím k její trestní minulosti a roli v trestné činnosti, neboť žalobkyně svým jednáním jednoznačně prokázala, že nerespektuje právní řád ČR a není žádná záruka, že opět nebude pokračovat v závažné trestné činnosti. Toto posouzení odpovídalo požadavkům úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), což vyplývá i z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. V něm Ústavní soud uvedl, že „*vnitrostátní orgány (resp. soudy) musejí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení. Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu či vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby.*“

29. Situaci obdobnou řešené věci, ve které byl cizinec podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, avšak doposud neuplynula stanovená zkušební doba, řešil též již Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39, zaujal stanovisko, že: „*podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si musel být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. také např. městským soudem citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV.ÚS 108/97, ...).*“. Obdobně pak tento svůj závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozvedl Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 14. 9. 2022, 7 Azs 110/2022-26, rozsáhle citovaném přímo v napadeném rozhodnutí.

30. Shora uvedené právní závěry je pak nutno aplikovat i na řešenou právní věc žalobkyně a ve shodě s žalovaným uzavřít, že na žalobkyni je vzhledem k jí spáchané trestné činnosti, způsobu jejího spáchání a doposud nevykonanému trestu, resp. neuplynulé zkušební době podmíněného propuštění, nutno hledět jako na osobu, u které je důvodný potenciál, že by mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V případě trestné činnosti žalobkyně se totiž nejednalo o ojedinělý případ, ale o trestnou činnost opakovanou. Ve svém souhrnu se v případě trestné činnosti žalobkyně nepochybně jednalo o závažné narušení veřejného pořádku. Žalobkyně tímto svým jednáním nepřesvědčila (neskýtá záruku), že by veřejný pořádek nenarušila i v době povolení přechodného pobytu, v případě svého setrvání na území. Právě shledané důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek je pak ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců legitimním důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.
31. Žalovaný tak otázku důvodného nebezpečí, že by žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, posoudil správně, v souladu s platnými předpisy a rozhodovací praxí soudů, na niž přílehavě poukázal. Námitky žalobkyně obsažené v žalobě nemohly zvrátit fakt, že žalovaný dostatečně zjistil a správně zohlednil to, že žalobkyně se na území ČR dopustila závažného porušení zákona tím, že opakovaně páchala drogovou trestnou činnost, za kterou byla odsouzena, přičemž k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl doposud ani uložený trest vykonán, tedy nebylo možné řádně prověřit míru nápravy žalobkyně po vykonání uloženého trestu.
32. Ze zjištěného skutkového stavu k osobním a rodinným poměrům žalobkyně plyne, že žalobkyně má na území ČR manžela, se kterým uzavřela manželství dne 28. 1. 2022, a že jiných příbuzných žalobkyně na území ČR nemá. Naopak další příbuzné včetně matky a dvou dětí má ve Vietnamu. Žalobkyně nemá též významnějšího majetku v ČR ani ve Vietnamu. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že nebude moci být v případě zamítnutí žádosti se svým manželem, tak si svého pobytového statusu měla být vědoma už při uzavírání manželství v situaci, kdy v době jeho uzavření nedisponovala žádným pobytovým povolením, neboť v minulosti jí byl zrušen trvalý pobyt v ČR a nebyla jí udělena mezinárodní ochrana. Soud zdůrazňuje, že neudělení přechodného pobytu na území ČR je jen důsledkem dřívějšího závadného jednání žalobkyně a k datu vydání napadeného rozhodnutí, resp. z výsledku správního řízení a tvrzení žalobkyně, nebylo možné učinit závěr, že takové závadné jednání žalobkyně ve vztahu k veřejnému pořádku nebude opakováno. V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„I délka zkušební doby podmíněného propuštění (zde do roku 2021) má určitou vypočítací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nablížena jako 'rizikové' období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje.“* Žalobkyně se svým jednáním nadto dopustila natolik závažného protiprávního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednání, že jí namítaný zásah do jejího soukromého a rodinného života lze považovat nejen za přiměřený, ale především za nezbytný k ochraně státu a veřejného pořádku. K tomuto závěru lze opět přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39, z nějž plyne, že v takovém případě jde právě o naplnění podmínky nezbytnosti ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jejíž nenaplnění žalobkyně rovněž namítala. Soud rovněž zdůrazňuje, že ze zjištěného skutkového stavu ani jednoznačně neplyne, že zamítnutí žádosti žalobkyně jednoznačně povede k zásahu do jejího manželství, a to s ohledem na popsané okolnosti jeho vzniku a stanovisko manžela k případnému vycestování do země původu manželky.

33. S ohledem na shora uvedené se soud ztotožnil s hodnocením žádosti žalobkyně žalovaným v napadeném rozhodnutí, že žádost o povolení přechodného pobytu žalobkyně je na místě zamítnout, když nezasahuje nepřiměřeně do jejího práva na soukromý a rodinný život a u žalobkyně přetrvává důvodný potenciál, že by mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o žalobě nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. října 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.